

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/77/2019
Identifikačné číslo spisu: 1215010465
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1215010465.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvinenej Mgr. B. Z. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31. marca 2020 v Bratislave, o dovolaní obvinenej Mgr. B. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. mája 2019, sp. zn. 2To/97/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej Mgr. B. Z. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.
Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 24. mája 2018, sp. zn. 5T/106/2015, bola obvinená Mgr. B. Z. uznaná za vinnú z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 16. júla 2014 v čase o 06.58 hod. v Bratislave, na Ivanskej ceste smerom od letiska M. R. Štefánika, ako vodička osobného motorového vozidla zn. Honda CR-V, EČV: G.-XXXEV, sa nevenovala plne vedeniu vozidla a situácii v cestnej premávke a pri odbočovaní vľavo nedala prednosť v jazde protiidúcemu motocyklu zn. Piaggio VESPA GTS 300, EČV: Z.-XXXAT, ktorý viedol poškodený Bc. B. E. po Ivanskej ceste smerom k letisku M. R. Štefánika, čím spôsobila zrážku s motocyklom pri pravom okraji jazdného pruhu určeného pre priamu jazdu smerom k letisku, pri ktorej poškodený podľa znaleckého posudku č. 10/2014 a č. 48/2014, vypracovaného znalcami MUDr. W. E. a doc. MUDr. V. Š., CSc., MPH, z odboru zdravotníctvo a farmácia - odvetvie súdne lekárstvo, utrpel závažné poranenie trupu a končatín, ktoré boli nezlučiteľné so životom a ktoré viedli dňa 16. júla 2014 v čase o 08.05 hod. k smrti poškodeného Bc. B. E. a obvinená B. Z. svojím konaním porušila zákonné ustanovenie § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, podľa ktorého ustanovenia vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť v jazde protiidúcim motorovým vozidlám i nemotorovým vozidlám, električkám idúcim v oboch smeroch a chodcom prechádzajúcim cez vozovku.

Za to jej prvostupňový súd uložil podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona prvostupňový súd obvinenej výkon trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obvinenej uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu troch rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd obvinenej uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Bratislava, Mamatyova 17, vo výške 22,51 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II proti výroku o treste a obvinená Mgr. B. Z. proti výroku o vine, výroku o treste, výroku o náhrade škody i proti konaniu, ktoré im predchádzalo. Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II vzal podané odvolanie späť písomným podaním z 27. júla 2018, pričom späťvzatie odvolania vzal predseda senátu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na vedomie uznesením zo 16. mája 2019, sp. zn. 2To/97/2018. Na podklade odvolania obvinenej proti vyššie uvedenému rozsudku prvostupňového súdu krajský súd rozsudkom zo 16. mája 2019, sp. zn. 2To/97/2018, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), písm. f) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenú Mgr. B. Z. uznal za vinnú z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 16. júla 2014 v čase o 06.58 hod. v Bratislave, na Ivanskej ceste smerom od letiska M. R. Štefánika, ako vodička osobného motorového vozidla zn. Honda CR-V, EČV: G.-XXXEV, sa nevenovala plne vedeniu vozidla a situácii v cestnej premávke a pri odbočovaní vľavo nedala prednosť v jazde protiidúcemu motocyklu zn. Piaggio VESPA GTS 300, EČV: Z.-XXXAT, ktorý viedol poškodený Bc. B. E. po Ivanskej ceste smerom k letisku M. R. Štefánika a došlo k zrážke s motocyklom pri pravom okraji jazdného pruhu určeného pre priamu jazdu smerom k letisku, pri ktorej poškodený podľa znaleckého posudku č. 10/2014 a č. 48/2014, vypracovaného znalcami MUDr. W. E. a doc. MUDr. V. Š., CSc., MPH, z odboru zdravotníctvo a farmácia - odvetvie súdne lekárstvo, utrpel závažné poranenie trupu a končatín, ktoré boli nezlučiteľné so životom a ktoré viedli dňa 16. júla 2014 v čase o 08.05 hod. k smrti poškodeného Bc. B. E..

Za to jej krajský súd uložil podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona obvinenej výkon trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona krajský súd obvinenej uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na jeden rok.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku krajský súd poškodenú spoločnosť Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Bratislava, Mamatyova 17, odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

II.

Dovolanie
a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozsudku Krajského súdu v Bratislave podala obvinená Mgr. B. Z. dovolanie prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Michala Mandzáka písomným podaním z 8. júla 2019,

podaným na poštovú prepravu toho istého dňa, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Uvedený dovolací dôvod je podľa obvinenej naplnený tým, že hoci prokurátor nepodal odvolanie proti výroku o vine v jej neprospech, odvolací súd napadnutým rozsudkom zmenil skutkovú vetu tak, že vychádzal z variantu B) uvedeného v znaleckom posudku Ústavu súdneho inžinierstva č. 170/2017 (ďalej len „znalecký posudok USI“), a to napriek tomu, že prvostupňový súd vychádzal z variantu A) uvedeného v znaleckom posudku USI. V prípade, ak by prvostupňový súd ponechal skutkovú vetu s variantom A), musel by podľa názoru obvinenej nevyhnutne pristúpiť k vydaniu oslobodzujúcemu rozsudku.

Obvinená pritom poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2018, sp. zn. 1 TdoV 8/2017, konkrétne odcitovala nasledovne: „Problém, relevantný z hľadiska konania po zrušení prvého z rozsudkov súdu prvého stupňa (a v konečnom dôsledku potom aj z hľadiska dovolacieho konania) spočíva v tom, že pôvodný rozsudok bol zrušený len na základe odvolania, podaného obžalovaným. V takom prípade sa prejaví účinok tzv. zákazu „zmeny k horšiemu“ (reformatio in peius), ktorý je vo vzťahu k novému konaniu na súde prvého stupňa zákonom popísaný v § 327 ods. 2 Trestného poriadku nasledovne: „Ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.“ Tento zákaz je (na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, účinnej do 30. septembra 1994) bezvýnimčný a všeobecný (predtým platil len pre sprísnenie trestu). V neprospech obžalovaného teda nemôže byť relevantne zmenený žiaden z výrokov rozsudku, vyhláseného v novom konaní (to platí aj v rovnakej situácii po rozhodnutí dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku). Z hľadiska skoršieho odsudzujúceho výroku o vine je zmenou k horšiemu nielen zmena, ktorá by viedla k prísnejšej právnej kvalifikácii, ale aj zmena, ktorá mení popis skutku, nezodpovedajúci (vo vzťahu k dotknutej okolnosti) použitej právnej kvalifikácii, na taký popis skutku, ktorý už takej kvalifikácii zodpovedá. Inak by sa zmysel univerzálneho zákazu zmeny k horšiemu, viažuci sa na práva obhajoby pri podaní opravného prostriedku, stratil. Obžalovaný by síce svojím odvolaním (len na základe ktorého sa rozhodlo v jeho prospech) obsahovú chybu rozhodnutia vystihol, avšak nič by tým nezískal, nakoľko po reparačnej úprave skutkovej vety by bol opätovne (a rovnako) odsúdený (ide o inú situáciu, než je náprava odstrániteľného procesného nedostatku v novom konaní, najmä pri dokazovaní, keď ostanú výsledné skutkové zistenia nezmenené). Druhou alternatívou zmeny k horšiemu vo vzťahu k výroku o vine je potom (dokonca) sprísnenie právnej kvalifikácie. Nie je teda (zamerajúc sa na okolnosti preskúmanej veci) dovolené, aby opravný prostriedok obžalovaného (alebo podaný v jeho prospech) viedol k oprave chyby rozhodnutia, ktorá situáciu A, priaznivejšiu pre obžalovaného (skutková veta nezodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu), zmenil na situáciu B, pre neho (zásadne) menej priaznivú, teda horšiu (skutok už zodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu). Zákaz zmeny k horšiemu vyplýva priamo zo zákona a konajúce súdy (v konečnom dôsledku odvolací súd) ho dostatočne nezohľadnili, čím porušili zákon vo vyššie označenom ustanovení (§ 327 ods. 2) Trestného poriadku v neprospech dovolateľa, naplniac tak dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zmenou k horšiemu je nepochybne závažné).“

Obvinená ďalej poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2018, sp. zn. 1 TdoV 8/2017, v zmysle ktorého „už tento moment je z hľadiska rozhodovania dovolacieho súdu rozhodujúci (žalované skutky nie sú trestným činom), nakoľko, opäť v zmysle (už) vyššie uvedeného, podoba skutkovej vety napadnutého rozsudku nemôže byť nijako zmenená v neprospech obžalovaných (procesný zákaz zmeny k horšiemu). K takej zmene nemôže dôjsť ani na základe akýchkoľvek (eventuálne) v ďalšom priebehu konania vykonaných dôkazov. Ak by potom na základe nezmenenej skutkovej vety došlo k právoplatnému odsúdeniu, bol by z dôvodu nesprávnej právnej kvalifikácie splnený dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a túto okolnosť musí brať odvolací súd do úvahy „ex offio“, bez ohľadu na odvolacie námietky (§ 317 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku).“

Záver o nemožnosti zmeny skutkovej vety v neprospech obvineného za situácie, ak prokurátor nepodal

odvolanie v jeho neprospech, formuloval podľa obvinenej Najvyšší súd Slovenskej republiky i v uznesení z 22. februára 2018, sp. zn. 1 TdoV 8/2017, v rozsudku z 12. júna 2019, sp. zn. 6 Tdo (bez uvedenia kompletnej spisovej značky, pozn.), v rozsudku z 22. mája 2019, sp. zn. 6 Tdo 28/2018 a v uznesení z 20. mája 2019, sp. zn. 6 Tdo 18/2019. Obvinená je toho názoru, že sám odvolací súd si uvedomil nevyhnutnosť zmeny skutkovej vety, k čomu nakoniec i pristúpil, keďže pôvodná alternatíva ustálená prvostupňovým súdom v skutkovej vete bola neprijateľná, a teda neumožňujúca trestnoprávny postih. V situácii, keď došlo k „zakonzervovaniu“ skutkovej vety, odvolací súd podľa obvinenej nemohol podstatným spôsobom skutkovú vetu meniť.

Na základe uvedených skutočností obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 16. mája 2019, sp. zn. 2To/97/2018, a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bol porušený zákon v ustanoveniach § 327 ods. 2 Trestného poriadku a § 149 Trestného zákona v jej neprospech. Ďalej navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. mája 2019, sp. zn. 2To/97/2018, rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 24. mája 2018, sp. zn. 5T/106/2015, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Okresnému súdu Bratislava II prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Podané dovolanie obvinená doplnila písomným podaním z 26. júla 2019, v ktorom uplatnila aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Predmetný dovolací dôvod je podľa obvinenej naplnený tým, že odvolací súd napadnutým rozsudkom zmenil skutkovú vetu tak, že vypustil časť vety „čím spôsobila zrážku s motocyklom“ a nahradil ju časťou vety „a došlo k zrážke s motocyklom.“ Okrem toho krajský súd zo skutkovej vety vypustil časť týkajúcu sa toho, že konaním obvinenej došlo k porušeniu § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Krajský súd sa teda priklonil k variante B) uvedenému v znaleckom posudku USI, ako k variante priaznivejšiemu pre obvinenú v súlade so zásadou in dubio pro reo.

V skutkovej vete vymedzenej krajským súdom však podľa obvinenej absentuje protiprávnosť jej konania ako aj príčinná súvislosť medzi konaním a následkom. V prípade variantu B) uplatneného odvolacím súdom skutok podľa obvinenej nespočíva v tom, že pri odbočení vľavo nedala prednosť oproti idúcemu vozidlu a tak došlo k nehode, ale spočíva v tom, že kolíznú situáciu vyvolal vodič motocykla, pretože jazdil tak, že do jazdného pruhu určeného pre priamy smer jazdy sa premiestnil z jazdného pruhu určeného pre odbočenie vpravo cez súvislú čiaru, pričom technickou príčinou vzniku dopravnej nehody bola súčinnosť nesprávnej techniky jazdy obvinenej a nesprávnej techniky jazdy poškodeného tak, že obvinená mala reagovať na situáciu s oneskorením 1,6 sekundy, v dôsledku čoho nedokázala odvrátiť kolíznú situáciu, ktorú vyvolal poškodený priečnym premiestnením motocykla cez pozdĺžnu súvislú čiaru z jazdného pruhu určeného pre odbočenie vpravo do jazdného pruhu určeného pre jazdu priamym smerom. Z opisu skutkovej vety teda podľa obvinenej nevyplýva, že by zrážka bola spôsobená jej konaním opísaným v skutkovej vete. Obvinená podľa tohto variantu dopravnú nehodu nezapríčinila, ale oneskorene reagovala na vzniknutú kolíznú situáciu, ktorú už nedokázala odvrátiť. V skutkovej vete napadnutého rozsudku tak podľa jej názoru absentuje protiprávnosť konania ako aj príčinná súvislosť.

Obvinená je toho názoru, že skutok bol odvolacím súdom nesprávne právne kvalifikovaný, čo napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na základe uvedeného obvinená navrhla, aby dovolací súd rozsudkom rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 16. mája 2019, sp. zn. 2To/97/2018, a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku, bol porušený zákon v ustanoveniach § 327 ods. 2 Trestného poriadku a § 149 Trestného zákona v neprospech obvinenej Mgr. B. Z.. Ďalej navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. mája 2019, sp. zn. 2To/97/2018, rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 24. mája 2018, sp. zn. 5T/106/2015, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Okresnému súdu Bratislava II prikázal, aby vec v

potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvinenej sa podaním zo 14. augusta 2019 vyjadril okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „prokurátor“), ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že argumentáciu obvinenej považuje za neopodstatnenú a účelovú. V plnom rozsahu sa stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj s uloženým trestom. Nestotožnil sa s námietkami obhajoby o tom, že k porušeniu práva malo dôjsť tým spôsobom, že hoci prokurátor nepodal odvolanie čo do výroku o vine v neprospech obvinenej, krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil skutkovú vetu tak, že vychádzal z variantu B) uvedeného v znaleckom posudku USI na rozdiel od prvostupňového súdu, ktorý vychádzal z variantu A) uvedeného v znaleckom posudku USI. Prokurátor v tejto súvislosti uviedol, že znalecký posudok je len jeden z dôkazných prostriedkov vo vyšetrovacom spise a pokiaľ krajský súd pri rozhodovaní vychádzal z variantu B), táto skutočnosť nič nemení na merite veci ani na zákonnosti rozhodnutia, nakoľko identita skutku zostala totožná. Keďže obvinenej nebol uložený prísnejší trest, nemohlo byť podľa prokurátora napadnutým rozsudkom porušené jej právo na obhajobu.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol dovolanie obvinenej zamietnuť.

K dovolaniu obvinenej sa podaním z 19. septembra 2019 vyjadril aj splnomocnenec poškodeného JUDr. Ludevít Rabay, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že súhlasí s vyjadrením prokurátora a taktiež považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny. Podľa jeho názoru v predmetnej veci nemohlo byť zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, tak ako obvinená v podanom dovolaní uvádza a taktiež predmetné rozhodnutie nie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Podľa splnomocnenca poškodeného je nesporné, že odvolací súd pristúpil k zmene právnej kvalifikácie v prospech obvinenej tak, že jej konanie kvalifikoval ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, na základe čoho zmenil skutkovú vetu popisujúcu jej protiprávne konanie tak, že ju upravil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň nesúhlasil s tvrdením obhajoby, že obvinená nenesie zodpovednosť ani za zavinenie v zmysle § 149 ods. 1 Trestného zákona, keďže vzhľadom na závery znaleckého posudku USI je nepochybné, že aj pri variante B) mohla dopravnej nehode zabrániť, i keď samotnú kolíznú situáciu nevyvolala. Odvolací súd ustálil, že obvinená sa plne nevenovala vedeniu vozidla a situácii v cestnej premávke a pri odbočovaní vľavo nedala prednosť v jazde protiidúcemu motocyklu, ktorý viedol poškodený.

Vzhľadom na uvedené je splnomocnenec poškodeného toho názoru, že napadnutý rozsudok je zákonný, postupom súdu nedošlo k porušeniu práva obvinenej na obhajobu a taktiež je zrejmé, že rozhodnutie nie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a podané dovolanie navrhol zamietnuť.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 12. decembra 2019.

Po predložení veci sa k vyjadreniu prokurátora i splnomocnenca poškodeného vyjadrila obvinená Mgr. B. Z. prostredníctvom obhajcu písomným podaním z 11. marca 2020, v ktorom uviedla, že nepochybňuje to, že totožnosť skutku uvedeného v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu a rozsudku odvolacieho súdu je zachovaná. V podanom dovolaní však nenamietala absenciu totožnosti skutku, ale to, že došlo k zmene skutkovej vety rozsudku v jej neprospech, hoci prokurátor nepodal odvolanie proti výroku o vine. Zákaz zmeny k horšiemu je pritom potrebné vnímať nielen z pohľadu uloženého trestu, ale rovnako i z pohľadu všetkých výrokov rozsudku, pričom tento zákaz je (na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy účinnej do 30. septembra 1994) bezvýnimčný a všeobecný (poukázala pritom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. januára 2020, sp. zn. 4 Tdo 63/2019).

V predmetnej veci je pritom podľa obvinenej nepochybné, že skutok tak, ako bol ustálený v skutkovej

vete rozsudku prvostupňového súdu, nemohol byť právne kvalifikovaný ako žiaden trestný čin a preto odvolací súd pristúpil k zmene skutkovej vety. Podľa obvinenej je preto bez právneho významu, či zmenou vykonanou odvolacím súdom došlo k ustáleniu miernejšej právnej kvalifikácie alebo nie. Táto okolnosť by podľa obvinenej bola relevantná len v tom prípade, ak by odvolací súd nepristúpil k zmene skutkovej vety a na základe totožnej skutkovej vety by pristúpil k miernejšej právnej kvalifikácii.

Z uvedených dôvodov obvinená zotrvala na podanom dovolaní.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinená namietala porušenie zásady reformatio in peius odvolacím súdom, keďže tento zmenil skutkovú vetu uvedenú v rozsudku prvostupňového súdu v jej neprospech, a to i napriek absencii odvolania prokurátora proti výroku o vine.

K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že obvinenou citovaná časť rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 8/2017 na str. 4 - 5 dovolania sa v tomto rozhodnutí nenachádza, pretože ide o časť rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 7/2016. Ani rozhodnutie sp. zn. 1 TdoV 7/2016, však nezodpovedá predmetnej veci, keďže vo veci, ktorá bola predmetom rozhodovania vo veci 1 TdoV 7/2016 došlo najskôr k vydaniu rozhodnutia prvostupňového súdu, jeho následnému zrušeniu a vráteniu odvolacím súdom na podklade odvolania obvineného a opätovnému vydaniu rozhodnutia prvostupňového súdu i odvolacieho súdu v rozpore s § 327 ods. 2 Trestného poriadku. V predmetnej veci však o takýto prípad nešlo, keďže rozsudkom z 13. októbra 2015, sp. zn. 5T/106/2015, bola obvinená podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodená spod obžaloby, proti čomu podal odvolanie prokurátor (obvinená sa odvolania výslovne vzdala). Na podklade odvolania prokurátora bol citovaný rozsudok prvostupňového súdu uznesením krajského súdu zo 4. februára 2016, sp. zn. 2To/137/2015, zrušený a vec bola prvostupňovému súdu vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Následne bolo prvostupňovým súdom opätovne rozhodnuté rozsudkom z 24. mája 2018, sp. zn. 5T/106/2015, ktorý bol napadnutý odvolaním obvinenej (i prokurátora proti výroku o treste, avšak prokurátor podané odvolanie vzal späť). Na podklade odvolania obvinenej odvolací súd vec nevrátil súdu prvého stupňa, ale sám vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom. Preto ak sa obvinená v podanom dovolaní domáha vyslovenia porušenia zákona v § 327 ods. 2 Trestného poriadku, porušenie tohto ustanovenia by v predmetnej veci nebolo možné vysloviť ani v prípade zistenia dôvodnosti dovolania,

pretože toto ustanovenie sa v Trestnom poriadku nachádza pod označením „Konanie na súde prvého stupňa po zrušení rozsudku“ a uvádza sa v ňom „ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.“ K takejto situácii (zrušeniu napadnutého rozsudku prvostupňového súdu na podklade odvolania obvinenej a vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie) však v predmetnej veci nedošlo a z tohto dôvodu je aj domáhanie sa vyslovenia porušenia ustanovenia § 327 ods. 2 Trestného poriadku v tejto veci bez právneho významu.

Na druhej strane, podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Obvinená v podanom dovolaní namieta, že odvolací súd oproti prvostupňovému súdu zmenil skutkovú vetu rozsudku v jej neprospech, bez odvolania prokurátora, čím došlo k porušeniu zásady reformatio in peius.

V nadväznosti na túto dovoláciu námietku je potrebné dať do pozornosti, že odvolací súd napadnutým rozsudkom upravil skutkovú vetu oproti jej zneniu v rozsudku prvostupňového súdu v tom smere, že vypustil časť týkajúcu sa toho, že konaním obvinenej došlo k porušeniu § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. a nahradil časť vety „...čím spôsobila zrážku s motocyklom...“ časťou vety „...a došlo k zrážke s motocyklom...“ V nadväznosti na uvedenú zmenu potom odvolací súd zmenil aj právnu kvalifikáciu skutku, keď na rozdiel od prvostupňového súdu, ktorý konanie obvinenej kvalifikoval ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, odvolací súd konanie obvinenej kvalifikoval ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona.

Uvedenú zmenu skutkovej vety i právnej kvalifikácie odôvodnil odvolací súd na str. 7-9 napadnutého rozsudku nasledovne:

„V svetle prerokúvanej trestnej veci je nepochybné, že okresný súd ustálil obžalovanú vinnou zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Trestného zákona, keďže vzhliadol (v súlade s obžalobou prokurátora), že trestný čin obžalovaná spáchala závažnejším spôsobom konania, ktoré spočívalo v tom, že porušila dôležitú povinnosť uloženú jej podľa zákona. Uvedené vyplýva práve zo skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku, kde súd prvého stupňa konštatuje, že obžalovaná „porušila zákonné ustanovenie § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, podľa ktorého ustanovenia vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť v jazde protiúdcim motorovým vozidlám i nemotorovým vozidlám, električkám idúcim v oboch smeroch a chodcom predchádzajúcim cez vozovku.“ Tomuto zodpovedá i právna veta napadnutého rozsudku, v ktorej tento normatívny znak bol vzhliadnutý práve v porušení „dôležitej povinnosti uloženej jej zákonom“. Odvolaním napadnutému rozsudku je však potrebné vytknúť, že jeho odôvodnenie neobsahuje žiadne úvahy v tom smere, ako súd prvého stupňa dospel k naplneniu normatívneho znaku stíhaného trestného činu spočívajúceho „v závažnejšom spôsobe konania“.

V naznačenom kontexte odvolací súd poukazuje na závery kontrolného znaleckého posudku č. 170/2017 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (ÚSI).

Tak ako správne poukazuje obžalovaná, závery ÚSI pracujú s dvomi variantmi priebehu nehodového deja. S variantom A/ a s variantom B/. Pre prehľadnosť veci odvolací súd konštatuje, že pri variante A/ bolo uvažované s tým, že motocyklista viedol motocykel stále jazdným pruhom pre jazdu priamym smerom rýchlou, ktorú mal v čase zrážky a vodička vozidla Honda odbočovala tak, že rýchlosť jazdy znižovala z 50km/h na nárazovú rýchlosť. Variant B/ je riešený tak, že motocyklista vykonal priečne

premiestnenie vozidla z jazdného pruhu pre odbočenie vpravo do jazdného pruhu pre jazdu priamym smerom cez pozdĺžnu súvislú čiaru rýchlosťou, ktorú mal v čase zrážky a vodička už počas zatáčania pri odbočovaní jazdila rýchlosťou, ktorú mala v čase zrážky.

Odvolací súd v názorovej zhode s odvolacími argumentmi obžalovanej musí konštatovať pochybenia prvostupňového súdu pri náležitom zisťovaní skutkového a následne i právneho stavu veci. V uvedených súvislostiach odvolací súd opätovne poukazuje na dva možné varianty priebehu nehodového deja, ktoré ÚSI vymedzil vo svojom znaleckom posudku ako variantu A/ a variantu B/:

Vodičke vozidla Honda bol zistený nesprávne prvok v jej technike jazdy a to v oboch variantoch priebehu nehodového deja. Ak motocyklista jazdil stále v jazdnom pruhu pre priamy smer jazdy (variant A/), potom vodička nedala prednosť proti jazdiacemu motocyklistovi spôsobom, že motocyklista nemal možnosť zrážke zabrániť, pričom jeho technika jazdy bola správna.

Ak motocyklista jazdil tak, že sa do jazdného pruhu určeného pre priamy smer jazdy premiestnil z jazdného pruhu určeného pre odbočenie vpravo cez pozdĺžnu súvislú čiaru (variant B/), potom nesprávnym prvkom techniky v technike jazdy vodičky vozidla Honda bolo to, že reagovala na situáciu s oneskorením 1,6 s., v dôsledku čoho vodička nedokázala odvrátiť kolíznú situáciu, ktorú vyvolal motocyklista pričným premiestňovaním motocykla cez pozdĺžnu súvislú čiaru z jazdného pruhu určeného pre odbočenie vpravo do jazdného pruhu určeného pre jazdu priamym smerom.”

Odvolací súd však v zmysle záverov znaleckého posudku ÚSI pripomína, že obžalovaná mohla v oboch variantoch priebehu nehodového deja zabrániť tak, že by na pohyb poškodeného reagovala včasným prerušením odbočovania a zastavením, čím by nechala najskôr prejsť motocykel a až potom vykonala odbočenie.

Možno teda zhrnúť, že ak poškodený jazdil stále v jazdnom pruhu určenom pre priamy smer jazdy (variant A/), potom technickou príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy obžalovanej, ktorá vykonávala odbočenie vľavo takým spôsobom, že nedala prednosť v jazde poškodenému a tento nemal možnosť zrážke zabrániť, pričom jeho technika jazdy bola správna. Ak však poškodený jazdil tak, že sa do jazdného pruhu určeného pre priamy smer jazdy premiestnil z jedného pruhu určeného pre odbočenie vpravo cez pozdĺžnu súvislú čiaru (variant B/), potom technickou príčinou vzniku dopravnej nehody bola súčinnosť nesprávnej techniky jazdy obžalovanej a nesprávna technika jazdného poškodeného.

Porovnaním uvedených variant, ktoré ustálil ÚSI a sú rovnocenné, keďže zo žiadnych iných vykonaných dôkazných prostriedkov nemožno jednoznačne stanoviť, ktorý z uvedených variant sa skutočne stal, treba prisvedčiť opodstatnenosti odvolacích argumentov obžalovanej, že variant B/ je pre ňu priaznivejší a preto je z nej potrebné vychádzať s ohľadom na zásadu „in dubio pro reo“.

Berúc teda do úvahy pre obžalovanú priaznivejší variant B/, aj v rámci ktorého variantu je nutné prisúdiť jej zodpovednosť za zavinenie v podobe neodvrátenia dopravnej nehody, toto jej konanie nemožno považovať za porušenie dôležitej povinnosti, ktoré je nevyhnutné pre ustálenie právnej kvalifikácie podľa § 149 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Ak teda prichádza do úvahy skutočnosť, že poškodený menil jazdný pruh v čase pred zrážkou, by tento vytvoril podmienky pre zabránenie dopravnej nehode zo strany obžalovanej správnou technikou jazdy a to, ak by sa trvalo pohyboval v priebežnom jazdnom pruhu. V takomto prípade by pre obžalovanú bolo lepšie zhodnotiteľné, že v priebežnom jazdnom pruhu sa pohybuje poškodený, ktorému je potrebné dať prednosť v jazde. Inak povedané, kolíznú situáciu vytvoril poškodený, pričom zavinenie obžalovanej spočívalo len v tom, že nesprávnou reakciou nedokázala odvrátiť túto kolíznú situáciu, ale nie, že by ju vyvolala. Z uvedeného dôvodu preto nebolo možné ustáliť vinu obžalovanej za právnu kvalifikáciu prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 2 písm. a/ s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. pre absenciu porušenia zákonného ustanovenia § 19 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov.

Nemožno však súhlasiť s tvrdením obhajoby, že obžalovaná nenesie zodpovednosť ani za zavinenie v zmysle právnej kvalifikácie § 149 ods. 1 Tr. zák. Je tomu tak vzhľadom na vyššie uvedené závery znaleckého posudku ÚSI, kedy aj pri variante B/ mohla obžalovaná dopravnej nehode zabrániť i keď samotnú kolíznú situáciu nevyvolala. Obžalovanú v tomto smere nemôže deliberovať ani skutočnosť, že dopravnej nehode by zabránila porušením dopravných predpisov spočívajúcich v zmene jej jazdy tak, že by pokračovala až na miesto vozovky vyznačenej tzv. zebrou, teda vodorovnou dopravnou značkou V13 - šikmé rovnobežné čiary. Pritom reakčný čas 1,6s, ktorý stanovil znalec ÚSI, je reálny na to, aby obžalovaná, ako vodička motorového vozidla mohla odvariť vzniknutú kolíznú situáciu, a to aj s poukazom, že ku kolízii došlo na frekventovanej križovatke v čase ranej špičky, kedy obžalovaná, ako vodička mala dávať zvýšený pozor na situáciu v cestnej premávke.

Vzhľadom k všetkým vyššie popísaným úvahám, odvolací súd pristúpil k zmene právnej kvalifikácie, oproti napadnutému rozsudku, v prospech obžalovanej tak, že jej konanie kvalifikoval ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. následkom čoho zmenil skutkovú vetu popisujúcu jej protiprávne konanie tak, že ju upravil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku (vypustením ...čím spôsobila zrážku s motocyklom... a nahradením ...a došlo k zrážke s motocyklom... a vypustením, že konaním obžalovanej došlo k porušeniu § 19 ods. 4 zák. č 8/2009 Z. z. o cestnej premávke).“

Bez ohľadu na uvedené a na závery uvedené vo variantoch A) a B) znaleckého posudku USI je v predmetnej veci podstatné, že nebola porušená zásada reformatio in peius, ako to namietala obvinená Mgr. B.H. Z. v dovolaní, pretože tento zákaz obmedzuje možnosť ktoréhokoľvek súdu, ktorý koná po súde prvostupňovom v uvedenej trestnej veci len na podklade odvolania obvineného, zmeniť skutkový alebo právny stav tak, aby obvinený bol v nepriaznivejšom postavení, než v akom bol na základe rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Predovšetkým musí dovolací súd uviesť, že skutky uvedené v rozsudku prvostupňového súdu, ako aj v rozsudku odvolacieho súdu, sú v podstate totožné, a z pohľadu právnej kvalifikácie (nie však tej, ktorá bola použitá odvolacím súdom) identické. Z pohľadu tohto konštatovania nie je totiž vôbec dôležité, či sa v skutku zmenilo slovné spojenie „...čím spôsobila zrážku s motocyklom...“ na slovné spojenie „...a došlo k zrážke s motocyklom...“ a vypustilo sa označenie a popis porušenia dôležitej povinnosti citáciou § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z., ale že skutkový záver oboch súdov je zhodný v totožnom konštatovaní miesta, času a spôsobu spáchania (z ktorých najdôležitejšie je, že obvinená nedala prednosť v jazde poškodenému) ako aj následku trestného činu.

Z tohto dôvodu možno konštatovať, že v predmetnej veci nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom dovolací súd má pochybnosti, či vôbec možno uvedenú námietku obvinenej podradiť pod tento dovolací dôvod vzhľadom na predchádzajúce konštatovanie. K porušeniu zásady reformatio in peius a tým k závažnému porušeniu práva na obhajobu by v prerokúvanom prípade mohlo dôjsť len za predpokladu, ak by, tak ako namietala obvinená v podanom dovolaní, nebol skutok popísaný v prvostupňovom rozsudku trestným činom a zmena skutkových zistení vykonaná krajským súdom by z tohto konania „urobila“ trestný čin. V uvedenom prípade tomu tak nebolo. Pokiaľ by sa prijal názor obvinenej, uvedený v podanom dovolaní, o tom, že v prípade nepodania odvolania prokurátora dôjde k „zakonzervovaniu“ skutkovej vety, ktorú už potom odvolací súd nemôže podstatným spôsobom meniť, znamenalo by to, že odvolací súd by v prípade absencie odvolania prokurátora nemohol skutkovú vetu meniť ani v prospech obvineného, čo by však nepochybne bolo v rozpore tak s právom obvineného na účinný opravný prostriedok, ako aj so základnými zásadami trestného konania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného

činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a sice, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014).

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinená namietala, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku absentuje protiprávnosť jej konania, ako aj príčinná súvislosť medzi konaním a následkom. Z opisu skutkovej vety podľa obvinenej nevyplýva, že by bola zrážka spôsobená jej konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

K tomu možno uviesť nasledovné:

Podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona kto inému z nedbanlivosti spôsobí smrť, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Objektívna stránka prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona spočíva v spôsobení smrti, či už aktívnym konaním alebo opomenutím konania.

Obligatórnymi znakmi objektívnej stránky trestného činu sú konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Podľa § 122 ods. 1 Trestného zákona konaním sa rozumie aj opomenutie takého konania, na ktoré bol páchatel' podľa okolností a svojich pomerov povinný. Príčinný vzťah sa v trestnom práve definuje ako objektívna súvislosť medzi dvoma javmi, z ktorých jeden jav (príčina), za prítomnosti určitých podmienok, vyvoláva iný jav (následok) (porovnaj Mencerová, I., Tobíášová, L., Turayová, Y. a kol. Trestné právo hmotné. Všeobecná časť. 2. aktualizované a prepracované vydanie. Šamorín: Heuréka, 2015, s. 152).

Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku (ktorej správnosť a úplnosť dovolací súd v rámci dovolania podaného obvineným nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť) pritom jasne vyplýva, že konaním obvinenej, ktorá sa ako vodička osobného motorového vozidla plne nevenovala vedeniu tohto vozidla a pri odbočovaní vľavo nedala

prednosť v jazde protiúdcemu motocyklu, došlo k následku spočívajúcemu v spôsobení zranení nezlučiteľných so životom poškodeného v dôsledku zrážky s vozidlom obvinenej. Príčinný vzťah medzi vyššie opísaným konaním obvinenej a následkom spočívajúcim v smrti poškodeného teda zo skutkovej vety napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva a je daný. Takto ustálené konanie preto napĺňa všetky znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvinenej Mgr. B. Z. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.